

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **A. F.**, bytem P., zast. Mgr. Jindřichem Lvem, advokátem, sídlem Murmanská 1475/4, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2013, č. j. MV-136613-4/SO/sen-2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 23. 5. 2013, č. j. MV-136613-4/SO/sen-2011, a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 17. 10. 2011, č. j. OAM-18114-8/DP-2011, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.228,- Kč k rukám jejího právního zástupce Mgr. Jindřicha Lva, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 10. 2011, č. j. OAM-18114/-8/DP-2011. Tímto usnesením bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podané dne 8. 3. 2011. Řízení bylo zastaveno kvůli opožděnosti žádosti, neboť lhůta k jejímu podání uplynula dne 7. 3. 2011.

Žalobkyně uvádí, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalovaný svůj závěr o tom, že nemoc žalobkyni v osobním podání žádosti ve lhůtě nebránila, postavil

na skutečnosti, že dne 2. 3. 2011, tedy v době tvrzené nemoci, podepsala pracovní smlouvu. Tento úkon však z hlediska fyzické náročnosti nelze srovnávat s osobním podáním žádosti o povolení k pobytu na příslušném pracovišti Ministerstva vnitra, neboť to zpravidla vyžaduje, aby žadatel strávil několik hodin, někdy i celý den ve frontě, a to i venku za nepříznivého počasí. Žalobkyně uvedla, že pracovní smlouvu sice podepsala v době své nemoci, učinila tak ovšem u sebe doma, kam za ní s předem dohodnutou smlouvou přijel R. M., zaměstnanec právního zástupce žalobkyně. R. M. navrhuje žalobkyně vyslechnout jako svědka.

Dále je žalobkyně přesvědčena, že žalovaný pochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí nezabýval důsledky, které zastavení řízení může mít na její soukromý a rodinný život. Nesprávnost tohoto postupu plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62. Nadto se žalovaný nikterak nevypořádal s odvolací námitkou, že správní orgán I. stupně žalobkyni neumožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Tvrzení žalobkyně ohledně okolností podepsání pracovní smlouvy označil žalovaný za účelové. Dále žalovaný uvedl, že by v souladu s judikaturou správních soudů bylo nadbytečné za daných okolností žalobkyni vyzývat k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Žalovaný též setrval na svém stanovisku uvedeném již v napadeném rozhodnutí, že usnesení o zastavení řízení pro opožděnost podané žádosti je rozhodnutím ryze procesním, a tedy nebylo namístě zkoumat jeho přiměřenost a zásah, který takové rozhodnutí bude znamenat pro soukromý a rodinný život žalobkyně.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 8. 3. 2011 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Usnesením ze dne 17. 10. 2011 správní orgán I. stupně řízení podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil. Uvedl, že žalobkyně nepodala žádost nejpozději 14 dnů před koncem platnosti jejího předchozího povolení k pobytu, tedy dne 7. 3. 2011, jak jí ukládá zákon.

Proti usnesení o zastavení řízení podala žalobkyně odvolání, v němž především uvedla, že jí v podání žádosti v zákonném stanovené lhůtě zabránily okolnosti na její vůli nezávislé. Žalobkyně totiž byla v posledních dnech lhůty nemocná, byla jí nasazena antibiotika. Má tedy za to, že žádost podala v souladu se zákonem do tří dnů od zániku důvodů, které jí bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě. Dále žalobkyně uvedla důvody, pro které by zastavení řízení o povolení k pobytu mělo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života. Podle názoru žalobkyně správní orgán I. stupně pochybil, pokud se dopady rozhodnutí na její soukromý život nezabýval. Žalobkyně přiložila dvě potvrzení od praktického lékaře MUDr. E. W., z nichž plyne, že jí byla dne 1. 3. 2011 nasazena léčba antibiotiky, přičemž dne 8. 3. 2011 se žalobkyně stala práce schopnou.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl. Ztotožnil se se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně byla povinna žádost podat nejpozději dne 7. 3. 2011, což neučinila. Důvody, které žalobkyně uvedla, pak žalovaný nepovažoval za na její vůli nezávislé. Dne 2. 3. 2011 totiž žalobkyně podepsala pracovní smlouvu, která je součástí spisu, ačkoliv měla být dle předložených lékařských potvrzení nemocná. Žalovaný dospěl k závěru, že pokud byla žalobkyně i v době nemoci schopna zařídit si podepsání pracovní smlouvy, byla způsobilá též řádně podat žádost o povolení k pobytu. Pokud jde o posouzení dopadu

rozhodnutí na soukromý život žalobkyně, uvedl žalovaný, že usnesení o zastavení řízení je procesního charakteru, a proto jeho dopad na soukromý život není třeba zkoumat.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, a věc posoudil následovně.

Nejprve soud posoudil, zda má ve spise oporu skutkové zjištění žalovaného, že žalobkyně v době, kdy jí uplynula lhůta k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, netrpěla natolik závažnou nemocí, aby nebyla schopna žádost osobně podat. Dle § 47 odst. 3 ve spojení s § 44a odst. 3 *in fine* zákona o pobytu cizinců byla žalobkyně povinna žádost podat nejpozději 14 dnů před koncem platnosti jejího předchozího povolení k dlouhodobému pobytu. Je nutné opravit chybné východisko uvedené jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak v rozhodnutí žalovaného, totiž že tato lhůta uplynula dne 7.3.2011. Pokud bylo předchozí povolení k pobytu platné do 18. 3. 2011, byla žalobkyně povinna další žádost podat nejpozději dne 4. 3. 2011. Tato nepřesnost však nemá na posouzení úvah žalovaného žádný vliv, neboť žalobkyně uvedla, že onemocněla již dne 1. 3. 2011.

Pokud žalobkyně předložila lékařská potvrzení, z nichž plynulo, že byla v době od 1. 3. 2011 do 8. 3. 2011 léčena antibiotiky, byl žalovaný povinen přijmout její tvrzení o překážce podání žádosti, pokud na základě jiných podkladů nebylo prokázáno, že žalobkyně byla schopna žádost ve lhůtě podat. Ze správního spisu skutečně plyne, že pracovní smlouva, již žalobkyně předložila, byla podepsána „V Praze: 2. 3. 2011“. Ze smlouvy není zřejmé, kde přesně v Praze byla uzavřena, není vyloučeno, že tomu bylo v místě bydliště žalobkyně, jak je uvedeno v žalobě. Podstatné ovšem je, že podpis pracovní smlouvy je úkon z hlediska časové náročnosti odlišný od osobního podání žádosti o povolení k pobytu. I kdyby žalobkyně opustila svůj domov a na některém místě v Praze smlouvu podepsala, neznamená to ještě, že by jí zdravotní stav umožňoval též podání žádosti. Soudu je z úřední činnosti známo, že v předmětné době byly žádosti na pracovištích Ministerstva vnitra určených pro přijímání žádostí cizinců vyřizovány po několikahodinovém čekání žadatelů, kterému se nebylo možné se vyhnout ani například objednáním na konkrétní termín, takže lze připustit, že žalobkyně přestože byla nemocná (léčena antibiotiky) mohla být schopna podepsat smlouvu v místě bydliště, ale její zdravotní stav by ji určitě nedovoloval strávit řadu hodin čekáním při osobním podání žádosti o povolení k pobytu. Otázka, zda žalobkyně skutečně pracovní smlouvu podepsala přímo ve svém domově, jak tvrdí, nebo dojela smlouvu podepsat někde v Praze, tedy pro posouzení věci nebyla rozhodná, neboť jde o úkon s odlišnou časovou náročností, a proto soud nepřistoupil k výslechu navrženého svědka. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že skutkový závěr žalovaného, že žalobkyně byla schopná navzdory svému onemocnění žádost podat v zákonné lhůtě, nemá ve spise oporu, což samo o sobě zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Důvodná je i žalobní námitka, že se správní orgány měly zabývat dopadem svých rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně. Tato povinnost správních orgánů vyplývá již z garance práva na soukromý a rodinný život zakotvené v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K této otázce se dostatečně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, když uvedl: „*Stěžovatelce je nutno přisvědčit, že neprodloužení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu může znamenat zásah do jejího rodinného života (do reálně fungujícího vztahu mezi ní a jejím manželem). ... Je proto potřeba posoudit, zda zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Zejména je*

nutno vzít v úvahu, jaké důvody stěžovatelce bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě, pro jaký účel byl stěžovatelce pobyt povolen, k jak výraznému překročení zákonné lhůty pro podání žádosti došlo a zda například okolnosti případu nasvědčují tomu, že by se mohlo z její strany jednat o snahu mařit či ztěžovat činnost správního orgánu.“ Pokud tedy žalobkyně v odvolání tvrdila, že by usnesení o zastavení řízení mohlo mít nepřiměřeně negativní dopad na její soukromý a rodinný život, byl žalovaný povinen se s jejími tvrzeními vypořádat. Neučinil-li tak pouze s odkazem na skutečnost, že rozhodnutí o zastavení řízení má toliko procesní charakter, zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

Stejně tak se soud s žalobkyní ztotožnil v tom, že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně ve svém odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně výslovně namítala, že jí nebylo umožněno se vyjádřit k podkladům shromážděným v rámci prvostupňového řízení. S touto odvolací námitkou se žalovaný opomněl jakkoliv vypořádat. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. Je tedy zřejmé, že pokud žalovaný o jedné z odvolacích námitek v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nepojednal, zatížil své rozhodnutí též procesní vadou (§ 68 odst. 3 správního řádu), která měla vliv na zákonnost rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.).

Soud tedy bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil kvůli nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, dále žalovaný vycházel ze skutkového stavu, který neměl oporu ve spise, a též řízení bylo zatíženo procesní vadou. V části týkající se posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zrušil soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 pro nezákonnost. Jelikož z důvodů nastíněných v tomto rozsudku nemůže obstát ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud i jej podle § 78 odst. 3 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobkyně byla v řízení plně úspěšná, a tak jí oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně předně uhradila soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1000,- Kč. Další její náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč (2 x 3.100 = 6.200). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (2 x 300 = 600). Odměna advokáta tak činí 6.800,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8.228,- Kč. Spolu se zaplacenými soudními poplatky tedy žalobkyni vznikly náklady ve výši 12.228,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. září 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová